

Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci

Katedra muzikologie

Peter Gábor

muzikologie

**Analýza a komparace vybraných, úvodních  
písní kultovní série filmu James Bond**

**analysis and comparison of selected main themes of series of movie James Bond**

(bakalářská diplomová práce)

Vedoucí práce: Mgr. Jan Blüml Ph.D.

Olomouc, 2020

Prohlašuji, že tato oborová práce je původním autorským dílem, které jsem vytvořil samostatně. Veškerou literaturu a prameny, které jsem při vypracování použil nebo z nich čerpal, uvádím v příslušném seznamu na konci textu.

Velmi rád bych zde poděkoval mému vedoucímu práce Mgr. Janu Blümlovi Ph.D. za jeho čas, který mi věnoval a za vedení mé práce do absolutního konce.

## Obsah

---

1. Úvod.....	5
2. James Bond – populární hrdina.....	7
3. James bond jako filmová série a hudební cyklus svého druhu .....	9
4. Vymezení základních pojmů.....	11
5. Autoři filmové hudby .....	13
6. Monty Norman a Dr. No.....	18
7. John Barry, Goldfinger.....	22
8. John Barry, Thunderball.....	25
9. George Martin, Live and let die.....	27
10. John Barry, Tha Man with the Golden Gun.....	31
11. David Arnold, Die Another Day.....	34
12. David Arnold, Casino Royale.....	37
13. Thomas Newman, Skyfall.....	40
14. Závěr.....	43
15. Resumé.....	44
16. Použitá literatura a prameny.....	46

## Úvod

---

Tato práce se bude zabývat vývojem, analýzou a komparací vybraných, ústředních melodií z kultovní filmové série o Jamesovi Bondovi, anglickém, tajném agentovi s číslem 007. Zaměříme se zde hlavně na motivickou práci, jak se dané motivy této kultovní série měnili během let a jak se s nimi pracovalo. Co se týče použité literatury a pramenů, tato práce vychází z velké části z Karla Janečka a jeho knihy o hudebních formách a také z obecné historie filmové hudby od autora jménem Mervyn Cooke. Druhá část pramenů pochází z internetových zdrojů, jakými jsou například žebříčky hitparád na [www.officialcharts.com](http://www.officialcharts.com) a životopisné informace o hudebních skladatelích na [www.muzikus.cz](http://www.muzikus.cz). Během komponování úvodních písní se vystřídalo mnoho interpretů, kteří danou znělku dílu nazpívali. Mezi nimi byli mimo jiné například Tom Jones, Paul McCartney, Duran Duran, Madonna, nebo v neposlední řadě také Adele. Hudební složka filmu tvoří nedílnou součást jejich příběhů a zároveň funguje v samostatném kontextu filmové hudby. Je zajímavá především množstvím nejrůznějších inspirací i forem.

Hudba provází filmové příběhy od jejich vzniku. Zpočátku jako živý doprovod němých filmů, ve formě klavírních improvizací, nebo orchestrálních kompozic. S příchodem zvuku koncem 20. let dochází k její synchronizaci s vyprávěním filmových příběhů. Má obvykle ilustrační, nebo asociativní funkci. Vyvíjí se a stává se plnohodnotnou součástí filmového díla. Skládání filmové hudby je samostatnou profesí a někteří autoři filmové hudby se proslavili stejně jako režisér, nebo kameramani. Stačí vzpomenout jména jako Ennio Morricone, Leonard Bernstein, Nino Rota, Philip Glass, nebo John Williams.

Hudba se postupem času vyvíjela i nezávisle na filmu. Mnozí producenti usilovali o to, aby hudba měla šanci získat i své vlastní ocenění. Stalo se tak v roce 1934, kdy se AMPAS (Academy of Motion Pictures and Sciences) rozhodla udělovat Oscara za nejlepší píseň společně s cenou za nejlepší původní hudbu. V roce 1972 vyhrál tuto nominaci Isaac Hayes za nejlepší píseň ve filmu „Detektiv Shaft“ ( Shaft, 1971). Byl tehdy třetím Afro Američanem, po herci Sydney Poitierovi a herečce Hattie McDaniel, (za roli ve filmu *Odváté větrem*, 1939), který dostal Oscara. Ve stejném roce získal dvě ceny Grammy. Pravidla pro tuto nominaci byly jasné: nominovaná píseň musí obsahovat původní text a hudbu, konkrétně napsané pro daný film, za který je nominována. Píseň se musí objevit buď celá, nebo její hlavní část v průběhu filmu, nebo jako první píseň v závěrečných titulcích. Díky těmto parametrům, které Akademie schválila, měli i úvodní písně z filmové série Jamese Bonda šanci získat nejvyšší ocenění. Úvodní písně tak dostali impulz k vytváření samostatné formy, koexistující s filmovým dílem.

Právě díky těmto podmínkám dokázala britská zpěvačka Adele v roce 2013 získat Oscara i Zlatý Glóbus za ústřední píseň „Skyfall“ ke stejně jmenovanému filmu. Na BRIT Awards byla píseň oceněna jako nejlepší britský singl roku.

V souvislosti s Jamesem Bondem je zajímavé jeho srovnání s postavou majora Zemana<sup>1</sup>, jako „rudého Bonda“. Předlohou televizního seriálu byli romány Jiřího Procházky. Postava je poznamenána ideologizací hlavního hrdiny, příslušníka Sboru národní bezpečnosti a vzorného soudruha Jana Zemana, reprezentanta komunistického režimu. Hudbu k seriálu 30 případů majora Zemana<sup>2</sup> složil významný český skladatel Zdeněk Liška.

„Zemanovská znělka sice prochází jistou proměnou vizuálních klipových sekvencí, jinak ale zůstává neměnná: Zeman vstupuje do dějinné konstanty, vstupuje na předurčenou, a pro něho tudíž bezpečnou půdu, ať už bude v konkrétním příběhu řešit „velký“ plánický/babický případ, nebo vyšetřovat zpronevěru peněz v jednom podniku. Oproti nadýchané, hitově bombastické linii jednotlivých písní v bondovské sérii nabízí vstupní hudba Zdeňka Lišky až pozoruhodně kutálkovskou hudební znělku, v níž není využit orchestr a v níž se hudba vyhýbá dramatizaci, či patosu, ale i rozsáhlejšímu kompozičnímu řešení: variuje stabilní melodické schéma tak dlouho, až se stává všedním, bezpříznakově přijímaným jako pozadí. Toto řešení lze opět vidět jako ideologicky kódované: přichází k vám „obyčejný“ příběh „obyčejného“ člena SNB.“<sup>3</sup>

Co se týče daných, zkoumaných děl, byly vybrány pro svoji popularitu, ocenění v mezinárodních soutěžích jakými jsou předávání Oscarů, ceny Grammy, Golden Globe, nebo Brit Awards a spolupráci s jednotlivými interprety, kteří v dané době působili na vrcholu hudebního průmyslu. Zde se jedná mimo jiné například o Shirley Bassey, která nejednou nazpívala úvodní znělku pro tuto sérii filmů, (Goldfinger a Diamonds are forever), Tom Jones, jakožto jeden z nejslavnějších zpěváků jeho doby, Duran Duran, která se proslavila jako jedna z nejúspěšnějších anglických kapel v osmdesátých letech dvacátého století a v neposlední řadě také anglická zpěvačka Adele, která svou písní do epizody Skyfall obdržela rovnou cenu Oscara a také Zlatý Glóbus. Tyto zkoumané partitury byly zakoupené elektronicky na internetové stránce [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com).

---

<sup>1</sup> James Bond a major Zeman: Sémantika narativní ideologie. Petr A. Bílek. Paseka, Praha 2007.

<sup>2</sup> 30 případů majora Zemana. Československá televize 1974-1979. Režie: Jiří Sequens.

<sup>3</sup> Tamtéž.S. 109

## **James Bond- populární hrdina**

---

Filmová série o anglickém tajném agentovi Jamesu Bondovi byla zfilmována podle knižního, literárního díla od britského spisovatele Iana Fleminga (1908-1964). Mezi lety 1953 a 1964 mu vyšlo dvanáct románů o Jamesu Bondovi a jedna kniha povídek. Pracoval jako manažér ve vydavatelství Kemsley Newspaper v Londýně. Součástí jeho smlouvy byli dva měsíce dovolené, které trávil psaním na Jamajce.

Podle jeho románů bylo natočeno a dvacet pět bondovek (2020). Jedná se tedy o nejdelší filmovou sérii, která byla kdy natočená. Každý z těchto dílů má svůj vlastní, originální soundtrack a hlavně originální úvodní píseň ke každému filmu.

Bonda určuje ho několik opakujících se charakteristik. Ve všech sériích je to Angličan, heterosexuální běloch s atletickou postavou. Je ve službách Jeho Veličenstva, pracuje jako špion pro tajnou složku výzvědných služeb s názvem MI6. Kromě konkrétních znaků má tato kultová postava, vytvořena v 50. a 60. letech spisovatelem Ianem Flemingem charakter, přesahující běžný literární a filmový kontext. „Stejně jako v klasickém mýtu, konstruuje tohoto hrdinu vyvolenost – původu, poslání i schopnosti. Pochází ze staré šlechtické rodiny, spřízněné s královskou rodinou. Tento původ ho náležitě ukotvuje v onom mytickém arché, jež legitimizuje existenci i sebenepatrnější věci v mytickém příběhu. Erbovní krédo rodiny Bondů“Svět nestačí“(The World is Not Enough), předurčuje Bonda k parzivalovské roli adepta vyvoleného k tomu, aby překračoval hranice tohoto světa. Také víme, že Bondovi rodiče zahynuli při horolezeckém neštěstí, což jej jednak sblíží s komiksovými samotáři (Batman), jednak ho ale jako psotavu zbavuje jha minulosti a soukromí.“<sup>4</sup> Bond není mužem systému, MI6 pro něj nepředstavuje skutečnou autoritu. Tou je jenom královna, jako odkaz na jeho šlechtický původ a vyznávání rytířských hodnot. Je zároveň nezakotveným Odysseem, diváci neznají jeho soukromý byt, provází je po luxusních hotelových pokojích, nebo po sídlech padouchů. Putování mu na rozdíl od mytologických hrdinů přináší spíš radost, zábavu a rozptýlení. Má slabost pro krásné ženy, dobré jídlo a pití a rychlá auta. Svoje vášně i neřesti ventiluje, ale neuspokojuje, tudíž trvají věčně. Kombinace jeho chladné racionality a služební výkonnosti, spolu s „imidžem“ dandyovského bonvivána mu dává charakter nepřekonatelného supermana.

V každém díle se vydává na nebezpečnou misi. Jeho protivníci mají obvykle dobové určení, je to KGB, skupina teroristů nebo mafiánů, někdy postava vyšinuté postavy šílence.

---

<sup>4</sup> Činátlová, Blanka: Agent bez těla. In: James Bond a major Zeman. Ideologizující vzorce vyprávění. Sestavil Petr A. Bílek. Paseka, Praha 2007. S. 12

„ ... Bond vyráží na mesiášskou odyseu, jež má zabránit chaosu v narušení řádu nejen občanů Britského království, ale všech pozemšťanů.“<sup>5</sup>

Jednotliví bondové vždy odráží společenský kontext, ve kterém vznikali. První film Dr. No z roku 1962 vznikl v období studené války, kdy je ideologicky určen jako nepřítel Sovětský svaz. Ještě v 60. letech se tento akcent mění a SSSR nahrazují mezinárodní zločinecké organizace. Depolitizace příběhů měla rozšířit divácké zázemí s co nejširším teritoriálním rozsahem. Možná i to je důvod, proč „bondovky“ částečně ustupují do úzadí v 70. letech.<sup>6</sup> Bond do jisté míry reprezentuje britský post-koloniální syndrom, prototyp civilizovaného Brita, kterého vzhled i vystupování kontrastuje s bohatě zastoupenými etniky. V 90. letech i v současnosti se tento civilizační kontext mění a představuje víc hodnoty kosmopolitismu a multikulturalismu.

Technologické zdokonalení posledních desetiletí dává příběhům nové možnosti a tvůrci se rádi k Flemingovým příběhům vrací. V prvních dílech série se objevuje neodmyslitelná součást série a to postava s názvem Q. (Quartermaster). Tato postava dodává agentovi 007 různé prostředky, „gadgets“ k dosažení cílů mise. Jedná se tak o kultovní vychytávky, jakými byly například hodinky Rolex Submariner v Žít a nechat zemřít (Live and Let Die, 1973), které obsahovaly ostrou pilu k přeříznutí lana, mobil s vestavěnou obrazovkou Ericsson v Zítřek nikdy neumírá (Tomorrow Never Dies, 1997), díky němuž mohl ovládat James Bond své auto na dálku, nebo také kultovní vozidlo agenta 007- Aston Martin DB5- Goldfinger (1964) nebo Thunderball (1965). Auto obsahovalo plně automatický GPS systém, kulometry ukryté za předními světly i nádobami s olejem, schované na druhé straně auta.

Postupně se mění i charakter vztahů Bonda a jeho „girls“, žen milujících, nebo plných nenávisti, ale vždy v jeho těsné blízkosti. I když jsou reprezentovány stále intenzivněji jako osvobozené, samostatné a plnoprávné ženy, právě v této rovině je spravidla přítomen jistý druh elegantní nostalgie za tradičním stereotypem genderových vztahů mezi muži a ženami. Tento dráždivý moment romantické úrovně příběhů Jamesa Bonda plné emocí - lásky, zrad, zklamání i touhy, doplněn akční, situační dynamikou, je zastoupen i v hudebním aranžmá jednotlivých filmů.

V roli Jamesa Bonda se vystřídala od roku 1962 celá řada herců. Řebříčku s nejvyšším počtem obsazení vévodí Roger Moore (1927 – 2017). Agentem 007 byl sedmkrát, od roku 1973 do roku 1985. V roli vystřídal Seana Conneryho, který si agenta zahrál šestkrát, počínaje rokem 1962, kdy Doktora No režíroval Terence Young. Dále to byl George Lazenby, David

---

<sup>5</sup> Tamtéž. S.18.

<sup>6</sup> Turner, Graeme: Film as a Social Practice. Routledge, London 1988.S. 124-125.



Niven, Pierce Brosnan a zatím poslední je Daniel Craig. Posun od vizáže britského gentlemana k vysportovanému a fyzicky zdatnému supermanovi je viditelný.

Jméno James Bond převzal Ian Fleming po americkém ornitologovi, odborníkovi na karibské ptáky. Mělo být co nejjednodušší, stejně jako charakter Bonda. Neodmyslitelnou součástí této série je i postava Bondového nadřízeného s názvem M. Pro tuto roli byl obsazen například Bernard Lee, nebo v posledním díle a dalších navazujících také Ralph Fiennes. Volba ženy, herečky Judy Dench do této role vychází vstříc genderovým kritériím.

Loni se v tisku objevili spekulace o nahrazení penzionovaného Bonda černošskou herečkou Lashanou Lynch, která měla zdědit jeho číslo 007. Variací na postavu slavného agenta, stejně jako parodií je hodně a vycházejí vstříc aktuálním požadavkům společenské objednávky.

## **James bond jako filmová série a hudební cyklus svého druhu**

První díl s názvem Dr. No., byl natočen v roce 1962 a hudby se ujal skladatel Monty Norman s pomocí Johna Barryho. Tehdy bylo hlavním cílem skladatele zkomponovat ústřední motiv celého filmu, který bude moci provázet každý další díl filmové série. Už tehdy, u prvního dílu, měli producenti Harry Saltzman a Albert R. Broccoli jasnou představu o celé sérii filmů, které připravovali. „Nikdo v tom čase nepředpokládal, že se filmy s Bondem stanou takovou chytře a prozíravě řízenou značkou s dlouhou životností a ještě méně se dalo předpokládat, že se hudební téma stane jedním z nejznámějších v byznysu.“<sup>7</sup> Od úvodních dílů hrálo u bondovek důležitou roli provedení, typografie i celá vizuální složka, ale především žánr, typ a interpret titulní písně, stejně jako znělka filmu. Filmy s Bondem si osvojili svébytnou poetiku, která z množství filmů o špionech nebo supermanech neomylně dokáže upozornit na svého kultového hrdinu.

Úvodní znělky dílů museli ovšem splňovat i další kritéria, než jenom požadavek hudebního doprovodu k úvodním titulům filmu. Jejich rock 'n' rollový až jazzový charakter, spojený s interpretací slavných populárních zpěváků a zpěvaček vedl k tomu, že úvodní znělky se začali vyskytovat i v komerčních rádiových stanicích a významně se umísťovaly v žebříčcích hitparád. Jako příklad je možné uvést píseň „Die Another Day“ od zpěvačky Madonny z roku 2002, která se umístila jako třetí v žebříčku anglických hitparád a na tomto postu vydržela 17 týdnů<sup>8</sup>. Paul McCartney, který nazpíval úvodní píseň k filmu „Live and Let

<sup>7</sup> [https://www.montynorman.com/story\\_so\\_far.php](https://www.montynorman.com/story_so_far.php)

<sup>8</sup> <https://www.officialcharts.com/search/singles/die-another-day/>

Die“ z roku 1973 se udrželi v žebříčku top 10 po dobu čtrnácti týdnů na pozici s číslem 9.<sup>9</sup> Co se týče novějších děl, jako je například poslední zmíněný film „No Time to Die“ (2020), nazpívala jej americká zpěvačka Billie Eilish, vlastním jménem Baird O’Connell, jako úvodní znělku pro tento díl a v top 10 hitparád se drží na čísle 1. Písň z této série filmů tak nezastávají jen doprovodní část a nejsou proto podmíněné jenom samostatným filmem, ale mají svou vlastní existenci, využití mimo filmového kontextu a jsou i hodnoceny jako svébytná písňová tvorba.

Díky tak velké kvantitě filmů se stejnou tematikou a vlastním universem, ve kterém se tyto filmy odehrávají, dokázali bychom se zde bavit i o určité sbírce skladeb, jak to už pojmenoval Karel Janeček ve své knize hudebních forem: „Do sbírek se sdružují zpravidla kratší, samostatné skladby určitého druhu (žánru)“.<sup>10</sup> Jedná se o skupinu skladeb, které byly vytvořeny pro určitý účel, se stejnými žánrovými a charakterizujícími prvky, která tyto skladby, spojuje dohromady. Nemusí se ale jednat o stejného skladatele, v tomto případě však všichni skladatelé se drželi daných pravidel pro komponování hudby k této sérii, aby byla dodržena určitá kontinuita a návaznost. Kupříkladu by se jednalo hned na prvním místě společné motivy, které tyto úvodní písň mají společné, jeden z příkladů, charakterizující sled malých sekund nahoru a dolů, jak je dodrženo v mnoha těchto dílech filmů. Nicméně je také dodržena určitá harmonická soudružnost v dílech, které zaznívají v určitých pravidlech, žánr písni, nebo také i texty, které jsou napsány pro vokální složku skladby.

---

<sup>9</sup> <https://www.officialcharts.com/search/singles/live-and-let-die/>

<sup>10</sup> Janeček, Karel: Hudební formy. 1955, SNKLHU - Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, S, 393

## Vymezení základních pojmů

Pro skladatele filmové hudby je inspirativní tvorba Richarda Wagnera (1813 - 1883) a jeho koncept „leitmotivu“, vedoucího motivu, vázaného na určitou myšlenku, místo, nebo postavu. Nabízí návod k tvorbě obrazové hudby a schopnost spojování jednotlivých částí dramatického příběhu. Využívá se na zdůraznění dramatické akce a psychologické kresby postav. Jeho opakování napomáhá transformaci tématu a sjednocuje širší hudební celky. „Leitmotiv“ má dvě odlišné dramatické funkce, které mohou působit odděleně nebo spolu: jedna je aluze (nepřímá zmínka, náznak) zejména v souvislosti s dramatickou situací. Další slouží jako transformace, nebo kontinuální modifikace tématu. Obě tyto funkce se používaly dlouho před Wagnerem. Wolfgang Amadeus Mozart použil ve své opeře *Così fan tutte* čtyřstupňovou frázi, obsahující aluzi, která se opakuje jako motto, spíše než leitmotif. Stejně využíval aluzi ve svých operách i Carl Maria von Weber.<sup>11</sup>

S Richardem Wagnerem se spojuje i pojem „gesamtkunstwerk“, souborné umělecké dílo, zahrnující vícero uměleckých druhů, od poesie, hudby, tance, nebo architektury. Jednotné působení široké škály výrazových prostředků zná uměnověda už od 15. století, ale Richard Wagner mu dal ve své operní tvorbě nový teoretický i praktický význam, inspirativní i pro skladatele filmové hudby.

S těmito pojmy se pracuje dodnes. Filmy tvoří komplex spolupůsobících obrazových i zvukových vjemů. Málokdo si dokáže vyslechnout úvodní znělku z filmu *Indiana Jones* bez toho, aby si také nepřipomněl herce Harrisona Forda, „vzestupné“ titulky v úvodní scéně z filmu *Hvězdné války*, nebo logo filmové společnosti *Twentieth Century Fox Film Corporation* bez její ústřední znělky.

Variace leitmotivu je čitelná v dramatických scénách a provází i charakterizaci konání jednotlivých postav. Může působit i ve významu kontrastu. Jeho využití má v hudebním aranžmá široké možnosti.

K tomuto termínu v kontextu filmové hudby se vyjádřili i muzikologové. Jedním z nich byl například Theodor W. Adorno a svými slovy popsal leitmotiv ve filmu takto:

„ Filmová hudba bývá dosud slátána pomocí leitmotivů. Díky snadné zapamatovatelnosti slouží jako dokonalá pomlčka pro posluchače a jsou také praktickou výpomocí skladateli. Fungují také jako jakési obchodní značky, jejichž prostřednictvím lze okamžitě identifikovat postavy, emoce či symboly.“<sup>12</sup>

<sup>11</sup> <https://www.britannica.com/art/leitmotif>

<sup>12</sup> Cooke Mervyn, *Dějiny filmové hudby*, Akademie múzických umění, Casablanca, 2012, str. 94-95

Dalším důležitým pojmem je „**motiv**“. Je to nejkratší možný útvar skladby, skládající se převážně z jednoho, nebo dvou taktů. Jedná se o krátký, výrazný celek, jehož hlavní složkou je většinou melodická linka a rytmus. Ve vzácnějších případech se může jednat také čistě o rytmický útvar. Dále může být motiv vyobrazen taktěž pouze barvou, v jiných případech bývá obohacen harmonií, nebo dynamikou. Motiv je nositelem určité hudební myšlenky s obsahovou závažností a díky tomu se liší od doprovodných a méně významných úryvků. V případě písní, motiv/motivy budou obsahovat například jednoduchou, melodickou linku, složenou z malých sekund směrem nahoru a zpátky dolů. (První, hlavní motiv Jamese Bonda). Postupem času se novější díly série budou zakládat spíše na harmonické stránce hudebního dění. (V tomto případě se bude jednat většinou o intervaly mollové tóniky, VI. stupně a durovou subdominantu).

Ve vývoji ústředních znělek se vyskytuje i další hudební pojem, kterým je „**téma**“. Jedná se také o hudební myšlenku, která je však obsáhlejší a mívá více než dva takty. Témata tvoří myšlenkový základ hudebních děl a jsou důležitá i pro utváření formy skladby. V tomto případě zkoumaných děl se jedná o hudební myšlenky s daným předvětím a závětím. V novějších verzích úvodních znělek by se dalo hovořit o refrénu, neboť v těchto příkladech je obsažen i motiv (většinou harmonický postup intervalů), který je obohacen o další takty, jak k přípravě hlavní hudební myšlenky, tak také, co se týče zpívaného textu, ve kterém je v drtivé většině obsažen i název daného filmu.

Všechny tyto soundtracky se řídí písňovou hudební formou. Jedná se většinou o formu iABABB, kde je většinou poslední refrén reprízován. Tato forma byla vybrána kvůli tomu, že obhazuje svou vlastní samostatnou funkci písni, které se dokáží umístit na komerčních rádiových stanicích a jejich žebříčcích hitparád. Díky tomu také můžou být písni a jejich interpreti nominováni na předávání cen, jakými jsou například Grammy, nebo také Zlatý Glóbus. Samostatná forma písní se skládá v prvních dílech většinou z malé přede hry, avšak v pozdějších dílech série začíná rovnou slokou, dílem A. za díl B by se mohl považovat refrén, který se během písni několikrát zopakuje. V soundtracku jsou, spíše v prvních dílech série, vyplněny místa například spojovacími prvky, které mohou být nazývány jako „bridge“, nebo také čistě instrumentální plochy bez užití zpěvu. Samozřejmě,

### 3. Autoři filmové hudby

#### John Barry

---

Ve filmovém univerzu slavného, anglického, tajného agenta Jamese Bonda s číslem 007 a dlouhé filmové série, v níž je zvěčněn, je spojen nejvýrazněji se jménem John Barry. Tento muž je nejznámějším skladatelem, z řady tvůrců, kteří tvořili hudbu pro tyto filmy. Není se ani čemu divit, když se spočítají všechny filmy s jeho oficiální hudbou, dostaneme číslo 11, ze všech dosud zpracovaných epizod, které mají do roku 2020, 25 dílů.

John Barry se narodil 3. listopadu v roce 1933 v Yorku, Anglie. Jeho zápal pro filmovou hudbu začal už v dětství, neboť jeho matka hrála na klavír a jeho otec Jack, vlastnil síť několika místních kin. Díky tomuto prostředí byl John Barry už od mala vychovaný pro tuto cestu a měl se stát hudebním skladatelem. Po ukončení školy u svatého Petra, John Barry musel narukovat do armády, kvůli čemu musel zrušit ve svých devatenácti letech prezenční výuku v harmonii a kontrapunktu. To ale nebránilo Barrymu pokračovat ve studiu dále. I přes komplikace kvůli narukování, korespondenčně studoval orchestraci a kompozici u učitele hudby Williama Russa z Chicaga. Do studia investoval většinu peněz, které se mu dostávaly jako armádní žold. Ve své povinné službě vystupoval John Barry ve vojenské kapele a po návratu do rodné Anglie si založil v roce 1957 svou vlastní, popovou kapelu s názvem John Barry Seven (JB7). Tato skupina se věnovala převážně rock'n'rollu, a jazz/blues a představila se hudebnímu světu díky úspěšným turné. Jejich hudba se objevila i na televizních obrazovkách v pořadech, jakým byl například „Drumbeat“ (1959), který má na svém kontě 22 epizod. Zkomponovali i znělku pro „Juke box Jury“. Díky jejich úspěchům uzavřeli v roce 1959 kontrakt s nahrávacím studiem EMI a i díky tomu se stali druhou nejznámější kapelou hned po „The Shadows“, kterou vedl Cliff Richards.

Barryho kariéra skladatele filmové hudby získala širší pozornost v roce 1960 v černobílém snímku „Beat Girl“ (1960), kde zazněla performance od celé skupiny JB7, tak i autorská hudba od Johna Barryho a jeho soundtrack se objevil jako jeden z prvních LP. Tuto možnost mu nabídl anglický popový zpěvák a herec Adam Faith, se kterým se seznámil během nahrávání pro výše uvedený TV pořad Drumbeat. Díky této známosti se dostaly Barrymu do rukou i další snímky, ve kterém účinkoval Adam Faith. Šlo o filmy „Never Let Go“, nebo také „The Amorous Prawn“ (1962). Tyto snímky zaznamenaly nejenom vcelku velký finanční úspěch, ale také popularitu. John Barry si očividně uvědomil svůj potenciál a ambice tvořit

čistě filmovou hudbu a soundtracky a proto opouští kapelu JB7, aby se věnoval plně svým hudebním cílům a snům.

Netrvalo dlouho a byl pozván Noelem Rodgersem, vedoucím společnosti United Artists k asistenci, která v té době pracovala na prvním filmovém zpracování literárního díla od Iana Fleminga pod názvem Dr. No. Už v té době se počítalo s tím, že filmové zpracování knižní předlohy bude mít více pokračování a proto bylo cílem zkomponovat ústřední motiv a hlavní znělku pro celou filmovou sérii. Po zhotovení soundtracku však režisér Terence Young a producenti Albert Broccoli a Harry Saltzman nebyli spokojeni s ústřední znělkou k připravovanému snímku, kterou měl na svědomí Monty Norman a požádali proto Johna Barryho o jeho přepracování. Je zajímavé, že v té době neměl Barry ani ponětí o připravované sérii a hlavním protagonistovi filmu a proto souhlasil s podmínkami s přepracováním znělky za pouhých 250 liber. (kolem 8 000 korun českých). Tento nešvar mezi jmenovanými skladateli vyústil až do soudního procesu, který však skončil ve prospěch Montyho Normana. Soud potvrdil, že Norman vymyslel a zkomponoval právě hlavní melodickou linku a celkové téma pro film. Tento soud po analyzování celého díla skončil až v roce 1997. Sám John Barry na otázky novinářům a médiím pak ale řekl: „Kdyby Norman byl skutečně autorem, proč bych poté hudbu ke všem dalším dílům psal já“? <sup>13</sup>

Poté, co proběhla premiéra filmu Dr. No, skladatel John Barry dostal, na rozdíl od Montyho Normana, příležitost se podílet na dalších filmech ze série. Jednalo se o závazek na dalších 25 let. John Barry souhlasil a jednalo se konkrétně o filmy: From Russia With Love, Goldfinger, Thunderball, You Only Live Twice, On Her Majesty's secret service, Diamonds are forever, The Man with the golden gun, Moonraker, Octopussy, A view to a kill a The living daylights. Jediné filmy v pořadí, pro které nezkomponoval hudbu, bylo kvůli časové vytíženosti skladatele. Konkrétně se jednalo o tyto filmy: „Live and let die“ (1973), v tomto případě hudbu složil George Martin, úvodní píseň Linda a Paul McCartney, „The spy who loved me“ (1977)- hudbu složil Marvin Hamlisch, úvodní píseň nazpívala Carly Simon a „For your eyes only“ (1981)- hudbu složil Bill Conti, úvodní píseň nazpívala Sheena Easton.

Kromě této filmové série si John Barry také zasloužil ocenění v podobě hned dvou Oscarů a to v případě snímku „Born free“ (Volání Divočiny, 1966) za nejlepší hudbu a také za nejlepší píseň. Dalšího Oscara vyhrál za historické drama- „The lion in winter“ (Lev v zimě,

---

<sup>13</sup> <http://www.muzikus.cz/pro-muzikanty-serialy/Jmenuji-se-Barry-John-Barry-Partitury-stribrneho-platna~04~rijen~2012/>

1968) za nejlepší hudbu a své dva poslední Oscary vyhrál se snímkem „Out of Africa“ (Vzpomínky na Afriku, 1985) a „Dance with the wolves“ (Tanec s vlky, 1991). Co se týče ocenění za hudbu k filmové sérii Jamese Bonda, získala ocenění BMI za snímek „The Living Daylights“ (1987) a byl také nominován v soutěži o Zlatý Glóbus v roce 1965 za nejlepší píseň k filmu „From Russia With Love“ a za nejlepší hudbu k filmu „A View to a Kill“ v roce 1986.<sup>14</sup> John Barry se tak stal hlavním skladatelem filmové série o anglickém tajném agentovi, Jamesu Bondovi. Jeho hudební témata byly pro velkou většinu hlavním skladebním základem pro zkomponování ostatních děl a pro jeho ústřední písně k daným dílům. Měl také možnost spolupracovat se jmény, jakými byli například Tom Jones, Luis Armstrong, Shirley Bassey, nebo také v neposlední řadě Duran Duran. John Barry umřel 30. ledna 2011 ve věku 77 let v New Yorku na srdeční infarkt.

## **Monty Norman**

---

Monty Norman se narodil 4. dubna, 1928 v Londýně, Velká Británie.

Monty Norman žil většinu času v Londýně, kde se také narodil. Tento muž byl ve své době velmi produktivní, neboť se podílel ve všech možných hudebních a televizních složkách, kde jenom mohl. Jakožto zpěvák působil v mnoha Big bandech, jakými byli například Stanley Black orchestra. Ted Heath, nebo Cyril Stapleton Orchestra. Byl také pozván jako host do mnohých pořadů a do vysílání například s Harrym Parrym, nebo Edmundem Rosem. Avšak, co se týče jeho skladatelské dráhy před Jamesem Bondem, zkomponoval hudbu k muzikálu v roce 1958 se jménem „Make me an Offer“, za které dostalo ocenění za „Nejlepší muzikál“ od Evening Standart Awards. Dále pak v tomto roce se podílel spolu s Davidem Henekerem na hudbě do muzikálu „Expresso Bongo“ v Savillském divadle.

Pokud jde o filmovou hudbu Montyho Normana, zkomponoval ústřední soundtrack k filmu „Call me Bwana, The day the Earth caught fire a The two faces of doctor Jeckyll. Avšak, se jménem Monty Norman se váže neoddelitelná součást jeho kompozičních let a to v případě filmové série James Bond, agent 007. Jakožto první skladatel byl pozván producenty Harry Saltzmanem a Albertem Broccoli, aby zkomponoval ústřední znělku právě pro tento film. Byl to první díl, podle novely od Iana Fleminga a Monty Norman tuto nabídku od producentů

---

<sup>14</sup> [https://www.imdb.com/name/nm0000290/awards?ref=nm\\_awd](https://www.imdb.com/name/nm0000290/awards?ref=nm_awd)

s potěšením vzal. Byl připraven složit ústřední téma pro tuto sérii filmů. Avšak, po předložení verze tématu se to nezdálo Saltzmanovi a Broccolimu jako nosný, moderní soundtrack s dostatečně rock 'n' rollovým, popovým nádechem, který si producenti představovali. Právě tady začal problém mezi Montym Normanem a Johnem Barrym, kterého si vedoucí filmu přizvali, aby přearanžoval a přeinstrumentoval Normanovo dílo do konečné podoby, jak si to producenti představovali. Monty Norman se sice zapsal do této série, jako první hudební skladatel, všechny filmy však dále komponoval John Barry, který má na svém kontě připočítáno 10 dalších filmů z této série.<sup>15</sup>

## **David Arnold**

---

Jeden z dalších skladatelů, kteří zkomponovali nejméně jeden díl Jamese Bonda, byl i David Arnold, který má za sebou filmy, jakými jsou: *Tomorrow never dies* (Zítřek nikdy neumírá, 1997), *The world is not enough* (Jeden svět nestačí, 1999), *Die another day* (Dnes neumírej, 2002), *Casino Royale*, (2006) a *Quantum of solace*, (2006). David Arnold se narodil 23. ledna 1962 v Lutonu ve Velké Británii.

Při jeho studiu na Vysoké škole v Lutonu, seznámil se David Arnold s Dannym Cannonem, který připravoval krátkometrážní snímek se jménem „Mladí Američané“ (1993). Díky tomu se Arnoldova kariéra hudebního skladatele posunula vpřed a otevřela mu tak bránu do světa filmové hudby. Také stojí za zmínku Arnoldova spolupráce s islandskou zpěvačkou „Björk“, kde vytvořil hudbu. Hudební videoklip režíroval také Danny Cannon. Tento hit se stal v anglickém žebříčku číslem 12.

Netrvalo dlouho a David Arnold byl požádán o napsání hudby do kultovního filmu „Hvězdná brána“ (1994), ke kterému producenti povolali režiséra Rolanda Emmericha. Díky tomuto úspěchu bylo také zpracování stejnojmenného televizního pořadu „Stargate“ (1997). Roland Emmerich si Arnolda oblíbil a díky jeho hudebnímu talentu, spolupracoval režisér i na dalších filmech, jakými byli například „The Independent Day“ (Den nezávislosti, 1996), nebo také „Godzilla“ (1998). David Arnold mimo filmů, také pracoval na mnoha známých a úspěšných seriálech. Jeden z nich byl například „Little Britain“ (Malá Velká Británie, 2003-2006), která

---

<sup>15</sup> [https://www.imdb.com/name/nm0635578/bio?ref=nm\\_ov\\_bio\\_sm](https://www.imdb.com/name/nm0635578/bio?ref=nm_ov_bio_sm)



má svoje fanoušky a diváky dodnes. Dalším takovým hitem je i například „Sherlock“ (2010-2017), v hlavní roli byl představen Benedict Cumberbatch a Martin Freeman.<sup>16</sup>

Co se ale týče samotné série Jamese Bonda, Davidu Arnoldovi velice pomohl k dosažení jako skladatele příštích bondovek jeho vlastní projekt, který se jmenoval „Shaken and Stirred: The David Arnold James Bond Project“. Skladatel si v něm propůjčil filmové znělky z určitých dílů, ke kterým zkomponoval cover verze z vybraných soundtracků. V drtivé většině si David Arnold vybral soundtracky od Johna Barryho a po vydání, kde ve Velké Británii album vydalo East West records, sám John Barry tento album okomentoval slovy: „Sice zůstal věrný melodické a harmonické stránce, avšak přidal zcela jiné rytmické hodnoty a určitou svěžest do každé, jedné písně z alba. Myslím si, že je to úžasné album. Jsem velice polichocen“.

Díky tomu se David Arnold stal dalším skladatelem pro filmovou sérii s Jamesem Bondem, který i pomyslně převzal skladatelské“ žezlo“ po Johnu Barrym a dál složil hudbu do dalších pět filmů, pokud opomeneme skladatele Michaela Kamena (Povolení zabít) a Eric Serra (Goldeneye). V jeho ústředních melodiích pro tyto filmy, skladatel spolupracoval s různými, slavnými jmény, jako byli například Madonna, Alicia Keys, nebo také například Chris Cornell, díky kterému tyto singly vyhráli nejednu cenu za nejlepší píseň. (NAACP Image award, Satellite Award 2006). Dále, co se týče ocenění z filmů s Jamesem Bondem, byl nominován taktéž na cenu Grammy, IFMCA, BAFTA a World soundtrack awards za Casino Royale s Chrisem Cornellem, kde zvítězil v posledním jmenovaném předávání cen. Dále však byl nominován v rámci filmu Quantum of Solace, 2008, Satellite Awards a v roce 2009 vyhrál tento snímek cenu BMI Film and TV awards. V roce 2000 za originální soundtrack „The World is not enough“, kde vyhrál ocenění BMI film a TV awards, v roce 1998 Tomorrow never dies, 2003 - Die another day, 2007- Casino Royale a 2009- Quantum of Solace. Všechny tyto filmy vyhráli cenu BMI Film a Awards.<sup>17</sup>

---

<sup>16</sup> [https://www.imdb.com/name/nm0003417/?ref=nm\\_sr\\_srsrg\\_0](https://www.imdb.com/name/nm0003417/?ref=nm_sr_srsrg_0)

<sup>17</sup> <https://www.csfd.cz/tvurce/62413-david-arnold/>

## **Monty Norman a Dr. No**

---

**Název filmu: Dr. No**

**Název písně: Dr. No**

**Skladatel: Monty Norman**

**Performace: John Barry Orchestra**

**Tónina zkoumané partitury: fis moll**

**Doba trvání: 1:16**

**Rok premiéry: 1962**

**Číslo filmu: 1**

Monty Norman, jakožto první hudební skladatel celé série filmu Jamese Bonda měl tu možnost vytvořit úvodní motiv pro všechny filmy o anglickém agentu, Jamesovi Bondovi. První film, který nese název Dr. No, byl natočen v roce 1962 podle knižního románu od spisovatele Iana Fleminga z roku 1958. Tento snímek režíroval Terence Young. Hudební styl pro tento první díl má rockovou až tajemnou atmosféru, která byla zhotovena pro tento typ detektivních filmů. Co se týče samotné úvodní znělky k tomuto snímku, jeho forma by se dala popsat začínajícím expozičním tématem- A, který se dělí na předvětí s jednou repeticí a jeho protikladnou odpovědí, tedy závětí. Po této části zazní pravděpodobně nejznámější motiv filmové série, psanou stoupající tónovou řadou v rozmezí velkých a malých sekund, doprovázející elektrickou kytaru, která nese svůj další motiv. V podstatě tedy celková téma vychází z menších motivů, které byly napsané pro určité nástroje v jeho orchestru. V tomto případě se jedná o noty cis, d, dis a zpátky d a tento motiv má rozsah dvou taktů. Pro další pojmenování tohoto motivu v dalších dílech série, nazývejme tedy tento motiv, motiv Jamese Bonda- JB motiv. Celková hudební forma této úvodní písně by se dala zapsat jako: A,B,z,B,B,Z. Čili úvodní znělka začíná tématem A, který byl napsán v triolovém rytmu. Následuje ústřední motiv Jamese Bonda- JB motiv doprovázen elektrickou kytarou, která nese hlavní hlas v dané části. Znělka dále pokračuje jakýmsi závěrem, který charakterizuje stoupající melodie, která však není zakončena zmenšeným septakordem, jako je na konci celé písně, nýbrž však se vrací do dílu B, který je ještě jednou po sobě reprízován. Skladba končí po znovuuvedení závěrečné části, v tomto případě ale píseň končí na daném zmenšeném septakordu.

Daný motiv, (JB motiv) doprovází téměř celou sérií filmů, nehledě na to, kdo daný soundtrack zkomponoval. Je známo tím, že se na filmové sérii podílelo mnoho hudebních skladatelů a interpretů, jakými byli například John Barry, (10), dále pak David Arnold (5), nebo také například Thomas Newman (2). Jak bylo zmíněno výše, JB motiv je doprovázen další hudební myšlenkou, kde tentokrát Monty Norman přidělil tuto úlohu elektrické kytáře.

Díky rychlejšímu spádu a drobnějším metrickým hodnotám, dodává celému celku pocit gradace a díky tomu dostává celek rychlejší ráz a základ na obohacení celého soundtracku. Ambitus tohoto motivu je velká septima. Po této introdukci všech daných motivů, kde zazníj pozvolna dva předešlé motivy. Zazní tedy ve vrchních hlasech první, hlavní, dominantní téma v klarinetech a žestích, který se rozděluje na dvě části a to předvětí a závětí, jak bylo zahráno na začátku skladby. Obě dvě části mají rozsah dvou taktů a jsou napsány v triolovém rytmu.

První část ústřední melodie se ještě rozděluje na dvě menší části, kde první část třetího motivu se objevuje v pozadí s motivem elektrické kytary, ještě před svým oficiálním uvedením v partitūře.

Objevuje se tak v klarinetu, altovém a sopránovém saxofonu. Jako pomyslnou odezvu na tento 3. motiv, odpovídají zase svým motivem trombóny.

Celá tato expozice se jednou zopakuje a po dané repetici přichází expozice ke svému závěru, kde zazní téměř ve všech hlasech závěrečný motiv, který se dvakrát zopakuje. Tento motiv má taktéž rozpětí dvou taktů a celá tato pasáž je hrána ve fortetissimo. Závěr expozice dokončuje jednotaktová „tečka“, hrána taktéž ve všech hlasech, tutti.

Po následném konci expozice se celá skladba vrací na začátek, kde zazní opět introdukce a sní i motivy spojené. Konkrétně jsou to motivy první, druhý, který má na starost elektrická kytara a také první část třetího motivu. Jak bylo zmíněno o příklad výše. Celá skladba je završená stoupající sekvencí po jednotlivých hlasech a to od basových trombónů až po klarinety. V každém nástroji zazní tentýž motiv a to motiv třetí. Jako konečným závěrem a celkovou tečkou pro skladbu má na starosti elektrická kytara spolu s basou, kde zazní zmenšený septakord.

Co se týče hlavního problému těchto melodií, je vidět i postupem času, jak se měnila celá struktura myšlení při zhotovování hlavního soundtracku. Pokud vezmeme na komparaci jedno z posledních děl Jamese Bonda- Skyfall, je vidět i například nejen v harmonické stránce, jak se změnila hudba. Jak už bylo řečeno výše, Dr. No pracuje s různými motivy počas celé znělky a kombinuje je, variuje, dělí, nebo jiným způsobem obměňuje.

Je nutné však podotknout, že hned ze začátku u tvoření hlavního soundtracku se vyskytly určité problémy s hudbou a to takové, že se režiséři a producenti Harry Saltzman a Albert Broccoli si pozvali skladatele Montyho Normana, aby jim napsal hlavní znělku a taky celkové téma agenta 007. Producenti, společně s režisérem Terencem Youngem měli však trochu jinou představu o ústředním motivu celé série a proto byl povolán i John Barry, aby přearanžoval, změnil orchestraci a upravil soundtrack k filmu tak, aby víc vyhovoval producentům a aby byl „chytlavější“. John Barry tak za základní honorář, díky své minulosti s kapelou, přidal více popových a rockových nápadů a dodal tomu bohatější orchestraci a aranžmá. Dlouho se však vedly spory o to, kdo vlastně opravdu stvořil ústřední znělku a po dlouhém soudním procesu byla tvorba připsána nakonec Montymu Normanovi. Avšak po první Bondovce, dostal John Barry na starost veškerý hudební doprovod na příštích 25 let.

## **John Barry- Goldfinger**

---

**Název filmu: Goldfinger**

**Název písně: Goldfinger**

**Skladatel: John Barry**

**Performace: Shirley Bassey**

**Text: Leslie Bricusse, Anthony Newley**

**Tónina zkoumané partitury: F dur**

**Doba trvání: 2:47**

**Rok premiéry: 1964**

**Číslo filmu: 3**

Zde se jedná o první soundtrack této série, ke kterému byl přidán i zpěv. Této role se ujala anglická zpěvačka - Shirley Bassey a text pro tuto píseň napsali Leslie Bricusse a Anthony Newley. Tato skladba má mnoho aspektů hned několika hudebních stylů. Vyznačuje se proto i rytmus této skladby určitým, pomalejším Rythm'n'Blues a stylem Rumba, dále však instrumentaci tvoří orchestr, který i John Barry sám dirigoval. Premiéra tohoto dílu série byla uskutečněna 17. září, 1964. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com)

Hudební forma této znělky by se zapsala jako malá introdukce složená ze čtyř taktů, které se jednou zopakují a po ní nastává díl A, v tomto případě sloka. Tento díl má rozsah čtrnácti taktů a je ukončen hlavním, „Bondovským“ motivem, tedy intervalově vzestupné sekundy po dobu dvou taktů, které zazní čistě instrumentálně, bez podpory zpěvačky a následně je k tomu připojen refrén, v tomto případě díl B. Tento díl obsahuje osm taktů. Bez jakékoliv přípravy nastupuje po oněch osmi taktů zkrácený díl A, označením A'. Tato zkrácená sloka je instrumentálně identická, má však oproti dílu A pouze šest taktů, po kterých následuje opětovné zaznění hlavního motivu Bondovské série. Po tomto zkráceném dílu následuje přísná repríza dílu B s nepozměněnými harmonickými funkcemi ani zkrácením délky. Po repetici refrénu následuje zkrácená verze sloky, tedy A', po kterém hned zazní závěr celé úvodní znělky. Závěr obsahuje osmnáct taktů složený z opakujících se harmonických funkcí ústředního motivu. Schéma této písně v tom případě by měla vypadat takto: i,A,B,A',B,A',Z.



dur, c moll, g moll s přidanou sextou a zmenšeným septakordem Des dur, který slouží jako dominanta zpátky do dílu A, tedy sloky.

Po tomto refrénu se vracíme do dílu A', s tím, že zazní jenom polovina sloky a to ta, která končí akordem E dur, kde po ní znovu zazní motiv v malých sekundách. Tato zkrácená sloka o polovinu je doprovázená textem „Goldfinger, Pretty girl beware of this heart of gold. This heart is cold“.

Po skončení ústředního motivu zazní repetice dílu B, refrénu a skladba dál pokračuje secunda voltou do konečného závěru, který zakončí celý soundtrack tohoto dílu. Tento díl je tvořen sekvencí tónů ústředního motivu, v tomto případě tedy v tónině a moll, jak bylo napsáno výše a tento určitý „pattern“ se zopakuje celkem devět krát, kde v posledním taktu zazní akord a moll sus 2 s přidanou sextou, na které celá skladba končí. Je třeba i podotknout, že při šestém opakování daného motivu se objeví v žesťové sekci ještě jeden hlavní motiv série a to stoupající melodie ve vrchních hlasech jak byl uveden i jeden z hlavních motivů v prvním dílu.



Celkově tato skladba a její interpretka Shirley Bassey se umístili v roce 1964 na žebříčku hitparád na dvacátém prvním místě po dobu devíti týdnů.<sup>18</sup> Znělka sama o sobě má dobu trvání dvou minut a čtyřiceti sedmi sekund. Jedná se o první úvodní píseň, ke které byl přidán i zpěv a je to v pořadí třetí díl celé filmové série o Jamesu Bondovi. Hlavní role se ujal Sean Connery. (V jeho obsazení třetí film v řadě).

## **John Barry- Thunderball**

---

**Název filmu: Thunderball**

**Název písně: Thunderball**

**Skladatel: John Barry**

**Performace: Tom Jones**

**Text: Don Black**

**Tónina zkoumané partitury: a moll**

**Doba trvání: 2:58**

**Rok premiéry: 1965**

**Číslo filmu: 4**

Tato skladba, nazpívaná Tomem Jonesem v roce 1965 zahrála jako úvodní píseň ke čtvrtému filmu o Jamesovi Bondovi s názvem Thunderball. Tuto úvodní znělku a veškerou hudbu složil a také sám dirigoval John Barry a premiéra tohoto filmu byla stanovena 9. prosince, 1965. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com). Skladba je napsána ve velké písňové formě o celkové délce dvou minut a padesát osm vteřin a vychází celkový styl písně z jazzu s přidanou tangovou atmosférou a rytmem. Celková forma znělky by se dala zapsat tímto způsobem: i,A,B,A,B,C,A,B,Z. Píseň začíná dvoutaktovým úvodem s jednou repeticí, ve kterém je obsažen stoupající motiv, který byl u Dr. No. Tento motiv označen jako první motiv, avšak jen jeho předvětí. Jeho závětí je variované.

---

<sup>18</sup> <https://www.officialcharts.com/search/singles/goldfinger/>

Jedná se o vrchní hlasy, ve kterých zazní daný motiv. Tato celá ukázka je napsána v tónině a moll a jedná se tedy o tóny a, c, g, ges. V intervalovém rozmezí bychom se dívali na primu, malou tercii, malou septimu a velkou sextu. Po jedné repetici tohoto úvodu zazní díl A, kde zazpívá Tom Jones svoji první sloku, která se rozděluje na předvětí a závětí, které jsou doprovázené harmonickými funkcemi tónikou, subdominantou, která se vrátí zpátky do tóniky. Určité funkční vybočení má až daný B dur, jakožto malá sekunda od tóniky, která ale pokračuje dominantou ve výchozí tónině, která je zakončená tónikou a moll.

V závěru této sloky se tóninovým skokem objeví hlavní motiv filmové série- JB motiv, klasickým sekundovým postupem nahoru. Tentokrát na akordu cis moll, který má rozpětí dvou taktů.

Po zaznění ústředního motivu je příprava na první repetici sloky, kde je hudební věta zakončena kadencí od subdominanty, přes určitý, zmenšený akord h moll s přidanou septimou, která

vyvrcholí do dominanty. Celý tento díl se jednou zopakuje a pokračuje dál seconda voltou, která zakončuje díl řádnou kadencí do tóniky a moll.

Následující díl B, který je rozdělen do předvětí a závětí o délce osmi taktů, začíná subdominantou od sextakordu d moll, přes mollovou septimu g moll, do tónického, mollového sextakordu a. Závětí má stejný průběh jako jeho předvětí, které však končí mollovou subdominantou a durovou dominantou v tónině. Třetí a poslední, závěrečný díl obsahuje jednu, přesnou reprízu hlavní sloky dílu A, zakončenou vzestupným hlasem do tónu a2, po kterém přichází závěr celé skladby a to hlavním, variovaným motivem, který zazněl na začátku písně, jako introdukce skladby. Tato figura zazní dohromady pětkrát a celá píseň je ukončena sextakordem a moll s přidanou velkou septimou. Jedná se o určitou kombinaci hudebních žánrů, podle kterých byla hlavní znělka napsána. Jsou jimi z velké části jazz, ale také určité prvky R'n'B nebo také soulu. Slova k této písni napsal známý Don Black, který napsal text k více úvodním znělkám této filmové série. Samostatně tato skladba byla v hitparádách na třicátém pátém místě a udržela se na této pozici po dobu čtyřech týdnů v roce 1966.

## **Paul McCartney- Live and Let Die**

---

**Název filmu: Live and Let Die**

**Název písně: Live and Let Die**

**Skladatel: George Martin**

**Hlavní soundtrack: Paul, Linda McCartney, Wings**

**Performace: Paul McCartney, Wings**

**Text: Paul, Linda McCartney**

**Tónina zkoumané partitury: G dur**

**Doba trvání: 2:45**

**Rok premiéry: 1973**

**Číslo filmu: 8**

Pro tento daný díl byl vybrán ke zkomponování a interpretaci bývalý člen světoznámé hudební skupiny The Beatles- Paul McCartney společně s jeho manželkou Lindou McCartney a jejich

založenou hudební skupinou- The Wings. Text k této úvodní znělce napsali taktéž manželé McCartney. Jde o osmý díl v řadě této série a jeho premiéra byla stanovena 27. června, 1973. Jedná se o určitou kombinaci rockové balady s malou příměsí reggae stylu. Celková doba trvání této písně má kolem dvou minut a čtyřicet pět sekund. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com). Forma této skladby by se dala označit začínající slokou A, která trvá přesně dvanáct taktů, po kterém přijde refrén-R. Dalo by se to také rozložit spíš na osm taktů dílu A, po kterém se objeví určitý spojovací prvek- sp, neboli „Bridge“ o délce čtyřech taktů. Po instrumentálním refrénu o délce čtrnácti taktů, ve kterém se nalézá ústřední motiv Bondovské série- stoupání a klesání intervalů v rozmezí malých a velkých sekund, nastupuje díl B o délce pěti taktů, který byl napsán a byl zaranžován ve stylu reggae a po tomto krátkém dílu zazní opět refrén, avšak zkrácený pouze na čtyři takty. Proto označíme tento díl jako R'. Skladba se vrací na úplný začátek do dílu A avšak, první dva takty se odehrají čistě instrumentálně a zpěvák se připojí až ve třetím taktu. Tento díl A' obsahuje tedy stejný počet taktů, jako na začátku- osm taktů, ke kterému se přidá čtyřtaktový „Bridge“. Skladba je ukončená Codou, která ukončí celou skladbu. Tato část je dlouhá pět taktů a celá skladba končí na akordu es moll. Formové označení této skladby by se tedy po všech stránkách mohlo označit tímto způsobem: A, sp, R, B, R', A', sp, C. Zkoumaná partitura dané skladby se odehrává v tónině G dur, ve kterém díl A používá určitou figuru akordů v řadě- Tónika, třetí stupeň, durová subdominantna a dominantní durový septakord. Tento harmonický vzorec se zopakuje přesně třikrát, kde při třetí repetici se dominantní, durový septakord vymění za mimotonální, dominantní septakord A dur a díky němu píseň vybočí na malou chvíli do tóniny D dur.

The image shows a musical score for the song "The Love Child" by The Wings. The score is in G major and 4/4 time. It shows the first four measures of the song. The guitar part is in the treble clef, and the piano part is in the bass clef. The lyrics are: "did.) But if this ever-changing world in which we live in makes you". The chords are G, Bm, C, and A7. The piano part features a triplet in the third measure.

D  
B7/D  
G7  
C/G

give in and cry, — say live and let die! \_ Live and let

Co se týče spojovacího prvku, neboli „Bridge“, je složen ze tří opakujících se akordů, kterými jsou dominantní septakord G dur, po kterém následuje kvartsextakord C dur a je ukončen zmenšeným kvintakordem g moll. Tento vzorec se zopakuje dvakrát a po tomto zaznění nastupuje instrumentální refrén, který se skládá z předvětí a závětí a jeho délka obsahuje dva takty. Tato část, psaná na akordu g moll se zopakuje jednou. Refrén je však sám o sobě rozdělen do dvou částí. První část, která byla teď zmíněná a znějící hlavní, ústřední motiv filmu- JB motiv, typické stoupání a klesání tónu sekundovým krokem.

Gm

*ff*

V tomto případě však se jedná o určitou variaci melodických tónů, u kterých není zachována intervalová posloupnost, nýbrž jenom melodie. Tento ústřední motiv je zopakován třikrát, ke kterému se připojí určité vyvrcholení refrénu. Harmonie není nijak změněna a všechno probíhá v tónině g moll. Po tomto díle zazní díl B, který, jak bylo napsáno výše, je napsán v určitém stylu reggae a obsahuje pět taktů. Tato část se skládá z dominantních, durových septakordů, které začínají od akordu C dur. Jedná se tedy o posloupnost C9, G7, D7, e moll a F dur, kde

poslední dva akordy fungují jako sedmý stupeň do transpozice dalšího akordu.

C9 *Sva lower ad lib nil \**

G7

What does it mat - ter to ya, when you got a job to do — you got - ta

*mf*

D7

Em

F

do it well, — You got - ta give the oth-er fel-low hell!

Zakončením akordu F dur, jako sedmý stupeň se přirozeně skladba dostane zpátky do refrénu, který je psán v tónině g moll. Tento zkrácený refrén obsahuje pouze čtyři takty, po kterých se celá skladba vrátí na začátek do dílu A. Tento díl však obsahuje malou změnu, kde na začátku části se vynechá zpěv a píseň je čistě instrumentální. Tato obměna trvá dva takty. Poté se díl postupuje stejným způsobem, jako na začátku skladby. Po tomto osmitaktovém dílu A' následuje přesná repríza spojovacího prvku- sp, o délce čtyřech taktů. Poté se skladba přesune rovnou na Codu, kde se celá skladba ukončí. Tato Coda je složená stejně tak, jako refrén, avšak s absencí JB motivu a tudíž je tedy Coda hrána na prodlevě mollového akordu g moll. Celá znělka se uzavře po pěti taktech, kde v posledním taktu se skladba přesune z g moll do es moll, tudíž z pohledu g moll do mollového kvintakordu šestého stupně.

E:m

## **John Barry- The Man with the Golden Gun**

---

**Název: The Man with the golden gunl**

**Skladatel: John Barry**

**Performace: Lulu**

**Text: Don Black**

**Tónina zkoumané partitury: e moll**

**Doba trvání: 2:33**

**Rok premiéry: 1974**

**Číslo filmu: 9**

Tento díl, s pořadovým číslem 9 složil a také dirigoval osobně skladatel John Barry a pro tento díl byla vybrána skotská zpěvačka Lulu, vlastním jménem Marie McDonald McLaughlin Lawrie. Slova k této písni napsal textař Don Black a celková doba trvání této znělky má kolem dvou minut a třicet tři sekund. Tento film byl premiérován 17. prosince, 1974. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com). Co se týče žánru písně, jedná se o určitou kombinaci rock 'n' rollu a popu. Forma této skladby by se dala zapsat dvanácti taktovou introdukcí, dílem A, který má osmnáct taktů, určitým „Bridgem“, tudíž myšlenkou x o délce osmi taktů, ke kterému se připojí zkrácená verze A o délce taktů osmi taktů. Následuje díl B, který svým pomalejším tempem a dynamikou oponuje dílu A a má délku čtyřech taktů, zakončená instrumentální reminiscencí témy daného dílu. Skladba se vrací znovu na „Bridge“, tedy díl x, který je nezkrácený a po těchto osmi taktech se píseň dostává ke svému závěru, který obsahuje deset taktů. Zápis této formy by se teda dal zapsat tímto způsobem:i,A,x,a,B,x,Z.

Tato skladba začíná dvanácti taktovou, instrumentální přehrou, která je rozdělena do předvětí a závětí, kde se sestupně objeví akordy v podobě sextakordu h moll, kvartsextakordu D dur a sextakordu e moll. V jeho závětí dále pak sextakord a moll, kvartsextakord C dur a sextakord C dur. Po jedné repetici této přehry, zůstává hudební tok na kvintakordu h moll po dobu čtyř taktů.



Po této introdukci, zahájí zpěvačka první díl A, který obsahuje osmnáct taktů. Hlavou této sloky slouží instrumentální doprovod výše zmíněného sledu akordů, který se po jednom uvedení, spolu s hlasem, rozvádí do druhé poloviny sloky dominantním septakordem H dur, který slouží jako vybočení, v tomto případě do e moll. Aby se sloka znova mohla opakovat, John Barry zde přidal zmenšený septakord cis moll, jakožto druhý stupeň v tónině h moll, který se tak rozvedl do sextakordu Fis dur o délce dvou taktů. Tato schéma se jednou zopakuje.

Další díl x, tedy „Bridge“, začíná rytmickou figurací na kvintakordu cis moll, která se přes dominantu Fis dur transponuje do h moll. Po dvoutaktovém úseku na akordu h moll zazní disonantní, alterovaný akord dis moll s přidanou malou septimou a alterovaným akordem B dur, po dobu dvou taktů.

Po tomto vybočení se v dílu x objeví přísná repríza dílu A po dobu osmi taktů, která končí da durovém, dominantním akordu Fis. Po této určité pasáži se objeví velké ritardando na čtyři takty, díl B, ve kterém zazní motiv celé filmové série James Bond- JB motiv, tentokrát



v basových tónech, které však směřují po sekundách směrem dolů a ne naopak, jak tomu bylo u prvních dílů série.



Po zaznění hlavního motivu končí díl B na dominantním kvintakordu Fis a celá skladba se vrátí tóninovým skokem na začátek tohoto dílu v cis moll, aby proběhla repríza tohoto dílu. Jediná změna mezi repeticí je ta, že skladatel John Barry tentokrát vynechal část pro ritardando a seconda voltou se dostal do závěrečné části skladby, ve které zazní opakující se figura písňe, složená z předvětí tématu dílu A. tedy sled sextakordu h moll a e moll. Po čtyřech repeticí témy je píseň dynamicky ukončena nónovým akordem h moll s přidanou velkou septimou, psáno ve forte fortissimu.



Tato skladba obsahuje určité popové a rockové rytmy, kde samozřejmě nechybí ani jazzové prvky pro uchování určité „Bondovské atmosféry“. V této skladbě se také objevují i určité soulové prvky, které dokonale kontrastují s výše uvedenými styly. Celkově tato skladba se bohužel nedostala do žebříčku hitparád a tím pádem se tato znělka sama o sobě do určitého popředí posluchačům nepřiblížila. Nicméně se pořád jedná o jeden z nejznámějších dílů série.

## **David Arnold- Die Another Day**

---

**Název filmu: Die another day**

**Název písně: Die another day, Dnes neumírej**

**Skladatel: David Arnold**

**Úvodní píseň: Mirwais Ahmadzai**

**Performance: Madonna**

**Text: Mirwais Ahmadzai, Madonna**

**Tónina zkoumané partitury: cis moll**

**Doba trvání: 3:19**

**Rok premiéry: 2002**

**Číslo filmu: 20**

Tento díl filmové série je už dvacátý a jeho hudbu složil David Arnold, jeho už třetí v řadě složená hudba. Pro nazpívání této úvodní znělky zde vybrali americkou, popovou zpěvačku Madonnu, pro kterou zhotovil píseň francouzský textař a producent Mirwais Ahmadzai. V roli Jamese Bonda se naposled ukázal irský herec Pierce Brosnan. Premiéra tohoto filmu se uskutečnila 20. listopadu v roce 2002 a jeho úvodní píseň má dobu trvání tří minut a devatenáct sekund. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com). Jedná se o písňovou formu složenou z malé introdukce, dílu A- sloky, na který naváže refrén, tedy díl B. Po refrénu zazní určitá krátká, instrumentální část, nazveme to tedy určitou pasáží- p. Po této části nastává druhá sloka, která je však značně zkrácená, proto teda A'. Další dílem je spojovací úsek, „Bridge“, s jednou repeticí- díl X. Následuje třetí sloka tak, jak byla na začátku, takže repríza dílu A, která však po svém zaznění přeskočí rovnou na Codu, která spolu se závěrem ukončí celou píseň. Tato úvodní znělka tedy formově vypadá takto: i,A,B,p,A',X,A,C,z. Tato partitura zobrazuje skladbu v tónině cis moll. Co se týče stylu, sama zpěvačka byla nazvána „královna popu“ což dokazuje i žánr této skladby, který je však zkombinovaný i určitým elektronickými prvky, tzv. Elektroclash. Na začátku skladby zazní prodlevy na harmonických funkcích, jakými jsou cis moll a A dur po dobu čtyřech taktů. Ve druhé polovině této introdukce se však přidá určitá figura v podobě rytmického potlesku.

The image shows a musical score for the first section of the song. It consists of three staves: a guitar staff at the top, a vocal staff in the middle, and a bass staff at the bottom. The guitar staff starts with a 'N.C.' (Natural Chord) instruction and a guitar diagram for chord 'A'. The vocal staff includes a '(hand clap)' instruction. The bass staff shows a simple bass line. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4.

Celá tato introdukce obsahuje osm taktů. První sloka- díl A, začíná na mollové tónice, která zní téměř po celou dobu jejího trvání. V tomto případě šestnácti taktů. Změna přichází až v desátém taktu tohoto dílu, kde harmonické funkce se střídají s mollovou tónikou a durovým, sedmým stupněm tóniny vždy po jednom taktu až do konce dílu.

The image shows a musical score for the second section of the song. It consists of three staves: a guitar staff at the top, a vocal staff in the middle, and a bass staff at the bottom. The guitar staff shows chords 'B' and 'C#m'. The vocal staff includes the lyrics 'die another day. I guess I'll'. The bass staff shows a simple bass line. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 4/4.

Díl B obsahuje pouze jednu harmonickou funkci a to mollovou tóniku, ve kterém se odehrává celý díl, ve kterém interpretka Madonna má text pouze: „Guess I'll die another day“. Celý tento díl má rozmezí osmi taktů. Nastává však výše zmíněná instrumentální, čtyřtaktová pasáž, vyplňující čistou oktávou. Hlavní roli zde však hraje zvuk syntetizátoru, který dodává určitou barvu tomuto dílu a mluvené slovo, který šepotem říká: „Analyse this“. Po ukončení této čtyřtaktové pasáži nastává zkrácená sloka- díl A'. Od první a třetí sloky, která má šestnáct taktů, tento díl má pouze devět, jedná se proto o neperiodickou větu. I v této části písně je zde prodleva na mollové tónice, proto zde hraje hlavní úlohu rytmus. Po zkrácené sloce zazní spojovací prvek- Bridge, který má osm taktů s jednou repeticí, avšak při druhém opakování přejde do Seconda volty, která uvede třetí sloku instrumentální, melodickou linkou ve smyčcové sekci. Seconda volta je zde odehrána ve čtyřech taktech.. Nastává druhá repríza dílu A, která po skončení šestnáctého taktu přejde do Cody. Ta samostatně obsahuje dvanáct taktů, kde v posledních dvou taktech zazní, tak jako v úvodu daný rytmický potlesk. Na konci skladby

zazní závěr celé písně o šestnácti taktech, ve kterém se opakuje text: „Guess I'll die another day, another day“.

Tato úvodní píseň pro daný dvacátý díl série se vyznačuje hlavně svým originálním zvukem a barvou, čemuž bylo dosaženo díky souhře smyčcové sekce spojenou s moderními zvuky elektronických syntezátorů. Co se týče žánru, z velké části je zde slyšet elektronická hudba, proto by se dalo mluvit o určitém elektronickém popu. Píseň sama o sobě se umístila v žebříčcích hitparád na třetím místě a udržela se na tomto místě po dobu sedmnácti týdnů. David Arnold za tento film obdržel cenu za nejlepší hudbu BMI Film a TV Awards. Samotná skladba Madonny bohužel nevyhrála žádnou, zato byla nominována v italské předávání cen Italian Online Movie Awards (IOMA), Online Film & Television Association, Phoenix Film Critics Society Awards a Satellite Awards za nejlepší originální píseň a MTV Video Music Awards (VMA) za nejlepší videoklip.<sup>19</sup>

---

<sup>19</sup> [www.imdb.com/title/tt0246460/awards](http://www.imdb.com/title/tt0246460/awards)

## **David Arnold- Casino Royale**

**Název filmu: Casino Royale**

**Název písně: You know my name**

**Skladatel: David Arnold**

**Úvodní píseň: Chris Cornell, David Arnold**

**Performance: Chris Cornell**

**Text: Chris Cornell**

**Tónina zkoumané partitury: h moll**

**Doba trvání: 3:13**

**Rok premiéry: 2006**

**Číslo filmu: 21**

Jedná se o první díl série, ve kterém byl obsazen pro roli Jamese Bonda, anglický herec Daniel Craig. Je to první z pěti dílů, ve které se objeví v tomto obsazení. Datum premiéry měl film 16. listopadu, 2006. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com).

Tato úvodní znělka pro tento díl filmové série s pořadovým číslem dvacet jedna, byla interpretována americkým, rockovým zpěvákem Chrisem Cornellem. O složení úvodní písně a celého soundtracku k tomuto filmu se postaral David Arnold. (V jeho kompozici čtvrtá v řadě složená hudba). Jedná se žánrově o alternativní rock s přídatky popového žánru. Co se týče formové skladby, jednalo by se v tomto případě o písňovou formu, složenou z dílů malé introdukce, sloky- díl A, spojovací věty, neboli „Bridge“, dílu B- refrén a závěru. Ve svém pořadí by se tato hudební forma zapsala takto: i,A,sv,B,A,sv,B,z. Co se týče určitých „Bondovských“ motivů, či tématech, hlavní složkou zde hraje roli harmonie. Jedná se o sled daných akordů, jakými jsou mollová tónika, šestý stupeň a durová subdominanta. V tomto případě se jedná o h moll, G dur a E dur. Právě z těchto akordů se skládá harmonie introdukce, která je složená z devíti taktů.

Po této malé introdukce začíná díl A, který obsahuje čtrnáct taktů a v nich se objevuje mimo dané harmonie i třetí stupeň, (D dur), kde pak sloka končí na dominantě. Spojovací úsek začíná na šestém stupni tóniny, který vede skrz dominantu do tóniky a po jejím zaznění se objeví dvoutaktová sekvence směrem dolů od sedmého stupně zpátky do dominanty.

Tento proces má jednu repetici, která skončí na dominantě, kde po ní nastává refrén- díl B. Spojovací úsek obsahuje dohromady jedenáct taktů. Refrén, obsažen ve dvaceti taktech začíná na tónice, kde jeho harmonie je složena, tak jako u introdukce z „Bondovské“ harmonie, tudíž mollová tónika, šestý stupeň a durová subdominanta, ale v této situaci je každý akord prodloužen po dobu trvání jednoho taktu.

Tento postup se v refrénu zopakuje celkem čtyřikrát, při kterém se díl B ukončí prima voltou a díky repetici se píseň vrátí zpět na začátek do druhého zaznění dílu A. V této úvodní znělce je postup dílu A naprosto totožný a nejsou zde obsaženy jiné variace, zkrácení dílu, nebo jinak

harmonizována, proto je to repríza přísná. Totéž platí i u spojovacího úseku a druhé repríze dílu B. Po skončení druhého refrénu pak nastupuje závěr, v tomto případě coda, obsažená dohromady ve čtrnácti taktech. Tento díl je složen ze stejných harmonických funkcí, jakými byly doposud obsaženy v celé písni a třemi repeticemi. V posledním taktu zazní na každou jednu dobu hlavní harmonické funkce, přesněji mollový sextakord tóniky, šestý stupeň jako kvartsextakord a durová subdominanta v podobě kvintakordu. Celá tato úvodní píseň nazpívanou Chrisem Cornellem má dobu trvání třech minut a třináct sekund. Co se týče postavení v žebříčku hitparád, píseň s názvem „You know my name“ se zařadila jako sedmá v pořadí a udržela se na svém místě devatenáct týdnů v roce 2006.<sup>20</sup> V tom samém roce vyhrál Chris Cornell a David Arnold cenu Satellite Awards za nejlepší píseň a roce 2007 byla tato znělka nominována pro cenu Grammy, jako nejlepší píseň pro film.

---

<sup>20</sup> <https://www.officialcharts.com/search/singles/you-know-my-name/>

## **Thomas Newman- Skyfall**

---

**Název filmu: Skyfall**

**Název písně: Skyfall**

**Skladatel: Thomas Newman**

**Hlavní soundtrack: Adele, Paul Epworth**

**Performance: Adele**

**Text: Adele a Paul Epworth**

**Tónina zkoumané partitury: c moll**

**Doba trvání: 3:51**

**Rok premiéry: 2012**

**Číslo filmu: 23**

Pro tento dvacátý třetí soundtrack do filmové série o Jamesu Bondovi zhotovili slova a produkovali anglická zpěvačka Adele a britský producent Paul Epworth. Jedná se o píseň o délce tří minut a padesát sekund. Jde o úvodní znělku, kterou nezkomponoval hlavní skladatel pro tento díl- Thomas Newman, ale čistě tuto píseň složil Paul Epworth, který se také podílel na složení textu k této písni. Premiéra pro tento díl byla stanovena na 26. října, 2012. Noty byly pořízeny z internetové stránky [www.musicnotes.com](http://www.musicnotes.com).

Jedná se o písňovou formu, která by schématicky byla vyobrazena malou introdukcí, slokou, čili dílem A, na který navazuje refrén, tedy díl B. Další sloka zazní hned po refrénu, avšak zkrácena o půl její doby, dalo by se tedy nazvat dílem A' a za ním hned zahraje přesná repríza dílu B. Po zaznění druhého refrénu vchází do popředí spojovací část o délce osmi taktů, díl „sv“. Celá skladba je uzavřena druhou reprízou dílu B, po kterém zazní závěr skladby také o délce osmi taktů. Forma této skladby by byla zapsána: i,A,B,A',B,sv,B,z. Styl této skladby by se dal nazvat určitým symfonickým soul rockem, s přídatky popu. Tato píseň začíná malou introdukcí po dobu dvou taktů s jednou repeticí v tónině c moll. Harmonicky tato introdukce zahrnuje akordy tóniky, šestého stupně a subdominanty, neboli c moll, As dur a f moll. Po této malé introdukci začíná sloka, neboli díl A, která obsahuje šestnáct taktů. Harmonie této sloky je téměř identická, jaká byla u introdukce, avšak s jedním rozdílem a to, že po šestém stupni



tóniny se objeví durová subdominanta po délce poloviny taktů a poté znovu zazní mollová subdominanta.

A musical score snippet showing a vocal line and piano accompaniment. The vocal line is in treble clef with a key signature of one flat (B-flat major). The lyrics are "owe them, swept a-way, I'm". The piano accompaniment consists of two staves, treble and bass, with chords and moving lines.

Tento díl A završí durová dominantna, čili G dur, která připraví nástup pro refrén, tedy díl B.

Tento díl má pouze osm taktů a jeho harmonická stavba se tvoří už z předešlých harmonických funkcí, tedy tónika, šestý stupeň tóniny a mollová subdominanta. V závěru refrénu pak durová dominantna G dur, která znovu uvede opakování dílu A. Jediný rozdíl mezi těmito díly je ten, že v dílu B, harmonické funkce mají dvakrát tak delší prodlevu, než jak to bylo v předešlém dílu A. Po refrénu zazní další sloka, tentokrát ale A', jelikož je sloka zkrácená o polovinu, avšak harmonické schéma zůstává nepozměněné. Po zkráceném dílu A' následuje první, přesná repríza dílu B- refrénu. Po šestnáctitaktovém dílu B nastupuje spojovací věta označením „sv“, která začíná na mollové subdominantě, v tomto případě tedy f moll, která projde přes akordy As dur a různé modifikace akordu c moll s přidanou malou septimou zpátky do durové dominanty, G dur, který dále naváže na druhou reprízu dílu B- refrénu.

A musical score snippet showing a vocal line and piano accompaniment. The vocal line is in treble clef with a key signature of one flat. The lyrics are "nev-er be me with-out the se - cu - ri - ty of your lov - ing arms keep-ing". Above the vocal line, chord diagrams are provided for Cm9/Bb, Cm9/B, Cm, and A:maj7. The piano accompaniment consists of two staves, treble and bass, with chords and moving lines.

Tato spojovací věta má rozsah osmi taktů. Po druhé repríze refrénu nastupuje krátký závěr, který má čistě harmonickou prodlevu na akordech sestavených téměř po celou dobu skladby. Jedná se tedy o akordy mollové tóniky, šestého stupně a mollové subdominanty. Píseň končí na mollové tónice, tedy mollovém kvintakordu c moll s přidanou korunou. Tato skladba se převážně liší od ostatních úvodních písní filmové série svým pomalejším tempem, ve kterém producent Paul Epworth vsadil spíše na symfonický zvuk a na absenci elektronické, syntetické hudby. Žánrově by se tato skladba pohybovala v okolí Soulu, až symfonického popu. V této písni také nezazní žádná melodická téma ani motiv, který je možno slyšet v minulých dílech

série, například kultovní motiv vzestupných malých sekund (Dr. No., Thunderball,...). Tato píseň je založená pouze na „Bondovské“ harmonii. (mollová tónika, šestý stupeň, durová subdominanta).

Co se ale týče na druhé straně hudby ze Skyfallu, tento soundtrack spadá pod určité, moderní konvence. Dalo by se i říct, že má určité, „komerční“, vlohy na to, aby se například pustila v rádiích a byla v soutěžích v místních hitparádách. Není to nějak moc překvapivé, neboť zpěv pro tento soundtrack nazpívala zpěvačka Adele, která se stala v této době jednou z nejznámějších anglických zpěvaček a textařek a díky Skyfall vyhrála také cenu Grammy, BFCA a Zlatý Glóbus. Také díky tomu, na 85. ročníku udílení Oscarů v roce 2013 vyhrála kategorii Nejlepší píseň a tím se stala první titulní skladbou celé bondovské série. Kompozice a produkce orchestru se ujal Paul Epworth. Avšak samozřejmě, Epworth se řídil pravidly, jakými byla zhotovena hudba pro Jamese Bonda zrovna od soundtracku od Montyho Normana. Co se týče, jakým stylem byla zhotovena harmonie a ostatní akordické postupy.

## Závěr

---

Toto filmové universum, zakládající se na život a hlavně dobrodružstvích anglického, tajného agenta jménem James Bond přesáhlo více než dvacet epizod od prvního filmu a rozhodně jeho producenti nemají v plánu tuto kultovní sérii ukončit. Díky této vážnosti se podílelo na složení hudby mnoho světoznámých jmen, jakými byli Monty Norman, John Barry, Marvin Hamlisch, David Arnold, nebo také v posledních dílech Thomas Newman. Díky rozmanitosti těchto tvůrčích talentů se hudba dokázala za daných šedesát let vyvíjet a obměňovat. Samozřejmě, hlavní motiv Jamese Bonda, kterou složil první skladatel této série- Monty Norman, se snažil udržet v každé znělce pro daný film po co nejdelší dobu. Avšak při posledních znělkách byl hlavní motiv spíše vyměněn za určité harmonické posloupnosti, které charakterizovali právě daný film. Máme tedy na jedné straně stěžejní motivy této série, které se vyznačovali melodickou stránkou, jakým je například jeden z hlavních motivů (v díle Dr. No byl nazván jako třetí), který se vyznačuje svým předvětím a závětím a byl napsán v triolovém rytmu, nebo také nejznámější motiv Jamese Bonda- stoupání malých a velkých sekund s ambitem malé tercie, (JB motiv). Tyto motivy se zachovali co na nejdelší dobu ve vybraných, úvodních znělkách. Nemluvě o prvním díle Dr. No, objevují se také v dílu „Goldfinger“, „Thunderball“, nebo také ve filmu „Live and Let Die“. Na druhé straně zde máme však harmonickou posloupnost, která se zvětšila zejména u většiny nových dílů série, jakými jsou například „You know My Name“, nebo také „Skyfall“. Tato harmonická posloupnost obsahuje tři hlavní akordy, kterými jsou: mollová tónika, durový šestý stupeň a ve většině případů, durová subdominanta. Většina interpretů a skladatelů novějších dílů tak nahradila dané melodické motivy, které byly významné pro dřívější díly, právě za toto harmonické schéma.

Postupem času se také zjistilo, že daná znělka pro určitý díl dokáže být sama o sobě nezávislá na filmu a je schopna disponovat určitými kvalitativními vlastnostmi, aby mohla být uvedena sama za sebe jako skladba, přesněji řečeno populární píseň a dokáže se tak objevit v rádiích a na žebříčcích hitparád, nebo také usilovat o ceny, jakými jsou například ocenění Grammy, nebo také Satellite Awards za nejlepší píseň roku, hitparád, nebo objev roku. Jeden z příkladů je také nejnovější film Jamese Bonda- „No Time to Die“, která byla nazpívána americkou zpěvačkou Billie Eilish (17) a ústřední píseň tohoto dílu se drží na prvním místě hitparád už jedenáct týdnů v kuse a jedná se tak o největší a nejslavnější znělku celé této série. Hudba se samozřejmě neposunula jenom vývojem motivů, nebo díky její nezávislosti na filmu, změnil se také žánr a styl, jakým byla píseň interpretována od prvního dílu- Dr. No. Je jasné, že první díl měl vyvolávat určité jazzové a rock 'n' rollové prvky, jak i dokazuje soudní pře

mezi Johnem Barrym a Monty Normanem. Postupem času bylo samozřejmé, že všechny písně nedokážou působit jenom v téhle konkrétní oblasti žánrů a stylu, proto byla každá píseň svým stylem osobitá. „Goldfinger“ byl samozřejmě ještě ve stylu jazzu, avšak byl doplněn o styl určitého Rythm and Blues, „Thunderball“ byl obohacen o soul, v sedmdesátých letech dvacátého století přišla velká vlna stylu Popu, který ve velké míře utvořil styl pro další díly této série. Jedná se tak o díly „The Man With the Golden Gun“, „Die Another Day“, kterou nazpívala „Královna Popu“ Madonna, nebo také v neposlední řadě „Skyfall“.

Ke každé úvodní znělce dané epizody této série se přistupovalo svým samostatným přístupem, neboť režisér a všichni z rozhodujícího štábu filmu si byli vědomi, že už samotná píseň obsahuje určité reklamní sdělení a také slouží jako upoutávka pro samotný film. Upřímně řečeno, koho by napadlo, při poslechu písně Skyfall, něco jiného než James Bond. Díky této práci, která nastínila svými vybranými díly určitý vývoj v této filmové série, bylo možné pozorovat určité změny, jak se hudba a ústřední motivy tohoto filmu obměňovali a dospěli až do tohoto postupu pro kompozici hlavní znělky této filmové série.

## **Resumé**

---

Tato bakalářská práce zhotovila analýzu a komparaci vybraných, úvodních znělek ke konkrétním dílům této kultovní série a zobrazila nám, jak se měnili úvodní motivy a témata a jak se tento konkrétní materiál dále používal a varioval za svých šedesát let existence. Jednalo se o vybrané díly za celý tento čas, při kterých se vystřídalo mnoho různých interpretů a skladatelů úvodních melodií k této sérii filmů. Tyto ústřední znělky se ze začátku zkomponovali nabalováním různých motivů a za svou veškerou dobu se tyto znělky staly soběstačné, nezávislé samy na sobě a tyto písně tak dokázaly ovládat žebříčky hitparád na rádiových stanicích po celém světě. Celkový počet těchto písní je dvacet čtyři a veliká většina byla vyznamenána mezinárodními cenami, jakými jsou například Golden Globe, Oscar, nebo také BRIT Awards předávání. Největší ocenění získala úvodní znělka k filmu Skyfall se stejnojmennou písní od anglické zpěvačky Adele.

This bachelor's thesis of an analysis and comparison of theme songs for the chosen movies in the 007 series. The thesis illustrated how the themes and motives have developed and how the theme songs themselves were used and varied over the 60 year existence of the 007 series. As illustrated in the chosen film themes, there has been a long list of performers and composers that have worked on the theme music for this film series. These main themes were at the beginning made from different motives and eventually the music of the theme song became

self-sufficient enough to garner praise independently of the film and rise to the top of radio charts all across the world. There were twenty-four James Bond theme songs and the grand majority of them were awarded with international awards, such as Golden Globe, Oscars or BRIT Awards. The highest honors were given to the theme song for the film Skyfall for the song titled after the film by English singer Adele.

## **Prameny**

### **Knihy:**

Janeček, Karel: Hudební formy, Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1955

Cooke, Mervyn: Dějiny filmové hudby, Akademie múzických umění, Casablanca, 2012

Turner, Graeme: Film as a Social Practice. Routledge, London 1988

James Bond a major Zeman: Sémantika narativní ideologie. Petr A. Bílek. Paseka, Praha 2007

Činátlová, Blanka: Agent bez těla. In: James Bond a major Zeman. Ideologizující vzorce vyprávění. Sestavil Petr A. Bílek. Paseka, Praha 2007

### **Internetové stránky:**

Československá filmová databáze

<https://www.csfd.cz/>

Mezinárodní filmová databáze

<https://www.imdb.com/>

Žebříčky hitparád

<https://www.officialcharts.com/>

Životopisné informace

<http://www.muzikus.cz/pro-muzikanty-serialy/Jmenuji-se-Barry-John-Barry-Partitury-stibrneho-platna~04~rijen~2012/>

<https://www.mfiles.co.uk/reviews/thomas-newman-skyfall.htm>

[https://www.montynorman.com/story\\_so\\_far.php](https://www.montynorman.com/story_so_far.php)